

Vizsy Ferenc: Értsd meg már fater!

A barlanglakónak nem volt kakukkosórája, mégis levadászta a mamutot, Dózsa Györgynek nem volt vekkere, mégis időben felkelt, Napóleon nem viselt karórát, mégis kikapott Waterloonál. Addig semmi gondunk nem volt az idővel, míg ez az Einstein el nem kezdett babrálni vele. Addig molesztálta az időt, míg az „relatív” nem lett. Azóta a Világegyetem egyre tágabb, az idő meg egyre szűkebb. Már mindenhol szorít!

Az hogy nem tudjuk tartani a határidőt, hogy lekéssük a randit, ez mind magánügy, de a Zeinstein óta az idő úgy megvadult, hogy nem tudunk beszélgetni egymással, nem tudunk mindenre elegendő pénzt keresni. Az öregek egyre magányosabbak, mert rájuk aztán már tényleg nincs idő. – Ez is csak azért van így, mert az idő relatív!

Az öregember csak ül otthon, morzsolja az időt és számolja a perceket. Megáll, ejnye, mintha tegnap több lett volna, aztán legyint, pedig tudja, holnap még kevesebb lesz, aztán megint, míg a végén teljesen elfogy. „Mikor néz be hozzám a lányom? Vajon járnak-e erre ez évben is az unokák?” Sóhajt. Jöhetnének, nem kellene félniük, az idén nincs gond a tüzelővel, már felhasogatta a fát, sőt apránként a kertet is felásta... Neki most már csak szeretet kellene, ám arra nincs idő. – Ez is csak azért van így, mert az idő relatív!

„Vártalak, lányom!” – fogadja a belépőt, aki felcsattan. »Te mindig elégedetlenkedsz! Nézd meg a mai napomat is! Hatra értem a konditerembe, utána úszás. Nyolcra jött a masszőr, kilenckor fodrász, majd rohantam a szervízbe a kocsáért. Alig egy órácskám volt Gizivel a kávézóban, mert telefonáltak az oviból, hogy Ducus belázasodott. Őt rásóztam az új bejárónőre. Lajossal a ripsz-ropsz ebéd nem volt másfél óra! Délután bekukkantottam a butikomba... Tudod, milyen régóta szeretnék egy kisestélyit. Ott futottam össze Klárral, mire észbe kaptunk, már zárt az üzlet. Épp hogy odaértem a színházba. Az előadás után még beültünk a Svábékkal egy koktéllra, és ezzel el is telt a nap... Nem húzhatok le magamról több bőrt! Szinte semmire nincs időm!« – Ez is csak azért van így, mert az idő relatív!

„Idő mindenre van, lányom. Az általad felállított fontossági sorrend az, ami eldönti, mire jut belőle. Ebben a hónapban csak ma látlak először...” »Mert te mindig, mindennel elégedetlen vagy. Fizetem a csekkjeidet, a hétvégén küldetek ebédet... Mit akarsz még?! Értsd már meg, Fater! Meghalni sincs időm!« – Nem baj, lányom. Nekem lesz.